

— Живъ съмъ, катеричке, живъ, но иде края ми — отъ гладъ умирамъ: изпочупихъ си рогата да рия леда, тревица да търся.

— Тъй е, — жално каза катеричката. — Имоитъ орѣхчета

се свършиха вече. Отъ три дни гладувамъ...

Въ това време отнѣкжде превъркна мъничко птиче и кацна надъ вратата на пещерата. И то бѣше настрѣхнало и премръзнало.

— Охъ! Охъ, умирамъ! — изписука птичето. — Нѣма вече ни зрънца, ни мушици. Какъ ще живѣя на свѣта, какъ ще

си отхраня сега сладки пиленца, мили рожби...

Птичето подхвъркна още поблизу, наведе се и рече на елена и катеричката: — Чикъ-чирикъ! Чикъ-чирикъ! Не жалете, братчета! Ей тукъ, задъ ледената плоча, има пещера, вжтре спятъ омагьосани шесть добри братя и милата имъ сестричка. Да ги повикаме. Може да се събудятъ и да пропждятъ студоветъ.

— Станете, добри братя и сестричке, събудете се и сгрѣйте земята! — помолиха се тѣ и отъ очитѣ имъ капна по една гореща сълза върху ледената плоча. И дето капнаха сълзитѣ, тамъ леда се стопи и въ пещерата грѣйна слънцето. Найоткрая спѣше сестричката. Лжчитѣ блеснаха по очитѣ ѝ. Тя скочи, събуди се, разтърка очи, разпилѣ руситѣ си коси. Пещерата мигомъ се разтвори, девойката изскочи навънъ и весело се изсмѣ.

Като я видѣха вѣтроветѣ, забучаха сърдите, но скоро побѣгнаха изплашени на северъ. Снѣгътъ се стопи и подъ него показаха главички бѣлитѣ кочичета, желтиятъ минзухаръ и синитѣ теменужки.

Девойката се втурна радостно въ пещерата и събуди двамата си по-голѣми братя. Щомъ излѣзоха тѣ и на небето изгрѣ топло слънце, а по зе-